(Full Moon II:) W ogrodzie wierzb płaczących

Karłowatym swym schyleniem Witają mnie w moim królestwie Wierzby płaczące

Moi wierni strażnicy Witajcie Po długiej tęsknej tułaczce Wasze ramiona schronieniem mi

Wasz szelest cichy Tkliwe westchnienie na pieszczotę wiatru Melodią mi najdroższą

Świetlisty ogród Malowany dłonią słońca Nieśmiałego, lecz jak cierpliwego artysty

Wypełniającego pędzlem Najdrobniejszą kroplę rosy Drgającą na pochyłej powierzchni liścia

Świecie naszych praojców Obecny coraz bardzej w naszych tylko Spragnionych umysłach

Pochowają Cię ci, którym żeś ponoć drogi Urodzeni ze stali, w niej żyjąc Nie uronią za Tobą nawet tęsknej łzy